

Sygn. akt VI W 392/15

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

G. J. synowi T. i D. z d. Z. (...), ur. (...) we W.

obwinionemu o to, że: dniu 11 czerwca 2014r. o godz. 11:16 we W. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...), nie zachował ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa podczas zmiany pasa ruchu, wskutek czego najechał na pojazd marki A. o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie i straty w mieniu na szkodę (...) Budownictwo sp. z o.o., stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uniewinnia G. J. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz G. J. kwotę 252 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2014 r. G. J. jechał swoim samochodem marki A. o nr rej. (...) ul. (...) we W., od strony ul. (...) w kierunku ul. (...). Przed skrzyżowaniem z ul. (...) obwiniony poruszał się lewym z dwóch pasów ruchu przeznaczonych do skrętu w lewo w te ulicę.

W tym samym czasie prawym pasem przeznaczonym do jazdy w tym samym kierunku poruszał się samochodem marki A. o nr rej. (...) pokrzywdzony A. L..

Podczas wykonywania manewru skrętu w lewo, kiedy oba pojazdy znajdowały się na łuku drogi, doszło do ich zderzenia.

W wyniku kolizji uszkodzeniu w samochodzie pokrzywdzonego uległy lewe przednie drzwi, lewy przedni błotnik oraz lewe lustro zewnętrzne, zaś w aucie obwinionego – prawe przednie drzwi, prawy przedni błotnik i prawe lustro zewnętrzne.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego (częściowo) z 02.09.2015 r.

zeznania świadków: A. L. (częściowo) z 02.09.2015 r.

M. L. (częściowo) z 02.09.2015 r.

notatka urzędowa k. 6

dokumentacja fotograficzna k. 82 – 87

Zakres i charakter uszkodzeń obu pojazdów uczestniczących w kolizji wskazywał, że powstały one, gdy osie wzdłużne samochodów przecinały się pod kątem kilku stopni, w sytuacji, kiedy jeden z kierujących – w trakcie jazdy po łuku drogi – dojechał bokiem prowadzonego auta zbyt blisko względem drugiego samochodu.

Na miejscu zdarzenia nie zabezpieczono śladów, pozwalających na precyzyjne ustalenie punktu, w którym doszło do kontaktu pojazdów, ani na określenie ich torów jazdy przed kolizją.

Dowód: opinia biegłego k. 94 - 107

Bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt zaistnienia kolizji pomiędzy samochodem marki A. o nr rej. (...) prowadzonym przez G. J., a pojazdem marki A. o nr rej. (...), którym kierował A. L. i tylko w tym zakresie Sąd uwzględnił wyjaśnienia obwinionego oraz zeznania świadków A. L. i M. L..

Obaj uczestnicy kolizji w sposób odmienny relacjonowali swoje zachowanie bezpośrednio przed zaistnieniem kolizji, obarczając odpowiedzialnością za jej zaistnienie drugą stronę. Wprawdzie świadek M. L. złożyła zeznania zbieżne z wersją podawaną przez pokrzywdzonego A. L., Sąd jednak miał na uwadze, że jest ona córką pokrzywdzonego, trudno było zatem oczekiwać, aby składała niekorzystne dla niego zeznania. Nadto zauważyć należy, że jako pasażerka nie była zobowiązana do obserwacji drogi, sama zresztą podała, że drugie auto zauważyła „kątem oka” tuż przed uderzeniem.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał możliwości weryfikacji stanowisk obu uczestników zdarzenia w sposób pozwalający na kategorię wykluczenia któregokolwiek z nich. Niemożliwe było więc jednoznaczne stwierdzenie, który z kierujących wytworzył sytuację kolizyjną.

Sąd, w celu rozstrzygnięcia tych wątpliwości, zwrócił się do biegłego z zakresu techniki ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków, jednak również on – zważywszy na zbyt szczupły materiał dowodowy – nie był w stanie odtworzyć w sposób nie budzący wątpliwości przebiegu zdarzenia i poczynić ustaleń co do jego przyczyn.

Uzupełnienie materiału dowodowego w toku niniejszego postępowania nie było możliwe, bowiem ślady zdarzenia – nie utrwalone bezpośrednio po nim, choćby w postaci zdjęć – zostały zatarte.

Rzetelności opinii biegłego, która została wydana po wnikliwej analizie materiału dowodowego, przy wykorzystaniu najlepszej wiedzy eksperta i jego doświadczenia, nie budziła wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez strony postępowania.

Niemożność kategorię weryfikacji stanowisk uczestników kolizji i ustalenia jednego, pewnego jej przebiegu, sprawiała, że w przedmiotowej sprawie zaistniała sytuacja, o której mowa w przepisie art. 5 § 2 kpk, recypowanym do postępowania wykroczeniowego mocą art. 8 kpw.

Przepis ten nakazuje wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzygać na korzyść oskarżonego, co obligowało Sąd do wydania wyroku uniewinniającego.

Konsekwencją powyższej decyzji było obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa – zgodnie z przepisem art. 118 § 2 kpw.